

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 43/2015
28.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног К.Р., због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика и кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Р. - адвоката Т.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2 К.668/13 од 08.04.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 842/14 од 12.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Р. - адвоката Т.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2 К.668/13 од 08.04.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 842/14 од 12.11.2014.године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 2 К.668/13 од 08.04.2014.године окривљени К.Р. је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 2. у вези става 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 246а став 1. КЗ казна затвора у трајању од 2 месеца, а за кривично дело из члана 247. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци и затим је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци.

Истом пресудом према окривљеном је на основу члана 246а став 3. КЗ у вези члана 87. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета и то једног

пакетића од пластичне „зип“ кесице у којој се налазила сасушена биљна маса зелене боје налик на опојну дрогу марихуану, укупне нето тежине 0,14 грама, за коју је вештачењем утврђено да се ради о опојној дроги Cannabis (конопља), а који предмет је од окривљеног привремено одузет дана 19.04.2012.године на основу потврде о привремено одузетим предметима и исти се има након правноснажности пресуде уништити. Окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 2.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 842/14 од 12.11.2014. године одбијена је жалба браниоца окривљеног К.Р. и потврђена је пресуда Основног суда у Зрењанину 2 К.668/13 од 08.04.2014. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног К.Р. - адвокат Т.Д. због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан и да укине у целини правноснажне пресуде Основног суда у Зрењанину 2 К.668/13 од 08.04.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 842/14 од 12.11.2014.године, те да предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ бр.72/11 од 28.09.2011.године који се примењује од 01.10.2013.године) којим је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр.70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр.58/04, 85/05 - др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 - др. закон, 72/09 и 76/10), нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се првостепена пресуда заснива на незаконитим доказима и то на исказима сведока П.Д. и Н.П. датим на записницима пред истражним судијом дана 12.12.2012. године, а који су састављени противно одредби члана 251. став 5. тада важећег ЗКП, обзиром да истражни судија, иако није постојала опасност од одлагања, супротно својој

дужности, није на погодан начин обавестио окривљеног о времену и месту извршења ових истражних радњи којима он може присуствовати (испитивања наведених сведока), а што ове доказе чини незаконитим и првостепени суд је био дужан да донесе решење о издвајању наведених записника из списка предмета.

Изнети наводи захтева се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, искази сведока П.Д. и Н.П. дати на записницима састављеним пред истражним судијом Основног суда у Зрењанину дана 12.12.2012.године не представљају незаконите доказе, обзиром да су ове истражне радње (испитивање наведених сведока) извршене у свему у складу са одредбом члана 251. став 5. Законика о кривичном поступку који је био на снази у време испитивања наведених сведока и састављања записника о томе („Службени лист СРЈ“ бр.70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр.58/04, 85/05 - др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 - др. закон, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП), а којом одредбом је прописано да је истражни судија дужан да на погодан начин обавести тужиоца, браниоца, оштећеног и окривљеног о времену и месту извршења истражних радњи којима они могу присуствовати, осим кад постоји опасност од одлагања. Ово, имајући у виду да је из списка предмета утврђено да је истражни судија Основног суда у Зрењанину издао наредбу 8 Ки.бр.961/12 од 06.11.2012.године којом је одређено позивање за дан 12.12.2012.године у 9,30 часова заменика ОЈГ у Зрењанину, окривљеног и сведока, а да се у списима предмета налази и повратница којом се потврђује да је окривљеном упућено обавештење о испитивању сведока, односно позив за дан 12.12.2012.године. Дакле, како из списка предмета недвосмислено произилази да је окривљени К.Р. био на погодан начин обавештен од стране истражног судије о времену и месту извршења истражних радњи којима може присуствовати и то о испитивању сведока П.Д. и Н.П., те имајући у виду да је одредбом члана 251. став 6. раније важећег ЗКП прописано да ако лице коме је упућено обавештење о истражној радњи није присутно, радња се може предузети и у његовом одсуству, то се искази наведених сведока дати на записницима састављеним пред истражним судијом Основног суда у Зрењанину дана 12.12.2012.године, по оцени овога суда, сматрају законитим доказима на којима се пресуда може заснивати, те самим тим није морало бити донето решење о њиховом издвајању из списка.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Р. у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду одредаба члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да првостепени суд у образложењу пресуде уопште није дао разлоге о томе зашто пре почетка главног претреса, односно приликом првог саслушања окривљеног, није, по службеној дужности, одредио вештачење степена зрелости и психофизичког својства окривљеног који тада још није навршио 21 годину живота, већ је своје чињеничне закључке о

степену зрелости окривљеног и његовом психофизичком стању засновао само на основу његове одбране, а имајући у виду да је ово било од значаја за избор кривичне санкције према окривљеном, односно за одлуку о изрицању окривљеном васпитне мере у смислу одредбе члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, док другостепени суд о овоме у својој одлуци даје нејасне разлоге, као и да је другостепени суд у образложењу пресуде дао нејасне разлоге и везано за то због чега је одбио жалбене наводе браниоца окривљеног у којима је истицано да је саслушање сведока П.Д. и Н.П. пред истражним судијом учињено супротно одредби члана 251. став 5. тада важећег ЗКП. Такође се указује и на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, истицањем да суд у току главног претреса није применио одредбу члана 346. став 5. у вези члана 237. став 1. ЗКП, чиме је повредио право одбране окривљеног, а што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Наведене повреде у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног (дакле и његовог браниоца сходно одредби члана 71. тачка 5. ЗКП) на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4.).

Имајући у виду да бранилац окривљеног К.Р. у осталом делу захтева за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због повреда које нису таксативно набројане у члану 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда које не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца, а због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Р. у овом делу одбацио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног К.Р. - адвоката Т.Д., Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на ову повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,

За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.